சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

ஜன்னல் கண்ணாடிக்கூடாக வெளியே வெறிச்சுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சுந்தர். மேப்பிள் மரத்தில் ஒரு சில அரும்புகள் துளிர்விட்டுக்கொண்டிருந்தன. அங்கும் இங்குமா சில பறவைகள் பாடிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் தெரு மட்டும் வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. தேடிப்பிடித்தால் காணக்கூடியளவில் மிகச் சிலர் ஆளுக்கு ஆள் வெகுதொலைவில் முகமூடிகளுடன் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தனர். பக்கத்திலிருந்த பூங்காவில் அணில்கள் மட்டும் ஓடிவிளையாடிக் கொண்டிருந்தன. குளிரோ, வெய்யிலோ எதுவானாலும் ரிம் ஹோட்டன்ஸ் கோப்பி வாங்குவதற்காகக் காத்திருக்கும் கார்களையும் மனிதர்களையும் அவன் பார்த்து நீண்ட நாட்களாகியிருந்தது.

மேசைமேல் ஏற்றப்பட்டிருந்த கதிரைகளும், கலகலத்திருக்கும் அந்தவிடத்தில் இருந்த மயான அமைதியும் அவனுக்குப் பூதாகரமாகத் தெரிந்தன. இந்த அமைதி, இந்த வேலை, கனடாவுக்கு மனைவி சாந்தியின் வரவு … என அவன் வாழ்வுடன் தொடர்பான அனைத்துமே பதிலற்ற கேள்விகளாக மெதுமெதுவாக விசுவரூபமெடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

‘கெதியிலை புரோமோசனுக்கு அப்பிளை பண்ணோணும். அப்பத்தான் சாந்தி வரேக்கே சிலவுக்குக் கட்டுபடியாகுமெண்டு நினைச்சுக்கொண்டிருக்க, ம்ம், சத்தமில்லாமல் நான் யுத்தம்செய்வன் எண்டு கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற இந்தக் கொரோனா வந்து நிலைமையை அடியோடு மாத்திப்போட்டுது, சீ…’

அவன் மனசுக்குள் பொங்கிய விரக்தியை, தொற்று வராமல் இருக்கிறதே பெரியவிஷயமென்ற அறிவு சமாதானப்படுத்த முயன்றபோது, மாற்றக்கூடியவற்றை மாற்றக்கூடிய வல்லமையையும் மாற்றமுடியாதவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மனவலிமையையும் வளர்த்துக்கொள் என எங்கோ வாசித்த ஒரு வாசகம் அவன் நினைவுக்கு வந்து அவன் இதயத்தை ஆதரவுடன் தடவிக்கொடுத்தது.

1 / 5

சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

“சனியன் பிடிச்ச கொரோனா எண்டு திட்டுறதாலை எனக்கு நானே மனவுளைச்சலை உண்டாக்கிறதைத்தவிர வேறு என்னத்தைச் சாதிக்கப்போறன்,” என்ற அவனின் சிந்தனையை வேலையைப் பொறுப்பேற்க வந்திருந்த டொமினிக்கின் குரல் குலைத்தது.

“சரி, நாளைக்குச் சந்திப்பம்.” என பேப்பருக்குள் மூழ்கிப்போயிருந்த மனேஜருக்கு ஆங்கிலத்தில் சொல்லிப்போட்டு வெளியே வந்த சுந்தர் கதவைத் திறக்கவும் பானு உள்ளே நுழையவும் சரியாக இருந்தது.

“ஓ, பானு! உங்களைச் சந்திப்பன் எண்டு நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. என்ன இண்டைக்கு நீங்க வெள்ளனத் தொடங்கிறியளா?”

வேலைநேரங்கள் மாற்றப்பட்டிருந்ததால் மூன்று கிழமையாக அவனுக்கு அவளைச் சந்திக்கக்கிடைக்கவில்லை. அவனின் முகம் அவனையறியாமலே மலர்ந்தது.

ரிம் ஹோட்டன்ஸில் அவனுக்கு அவள்தான் வேலைபழக்கினாள். அப்படி ஆரம்பித்த அறிமுகம் நல்லதொரு நட்பாக அவர்களிடையே மலர்ந்திருந்தது.

பானு அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். அந்தப் புன்னகையை மேவியதொரு கலக்கம் அவளின் கண்களில் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“இல்லை, சுந்தர். மனேஜர் வந்து சந்திக்கச் சொன்னார். கையும் ஓடேல்லை, காலும் ஓடேல்லை. அதாலை வெள்ளனவே வந்திட்டன்,” சொல்லிக்கொண்டே ஜக்கற்றைக் கழற்றினாள், அவள்.

‘ஓ!”

அவனின் அந்த ‘ஓ’ அவனுக்கே குழப்பத்துடன் ஒலித்தது. நாளைக்குச் சந்திப்பம் என அவன் மனேஜருக்குச் சொல்வதே அடுத்த நாள் வேலை இருக்கிறதென அவனுக்கு அவனே உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளத்தான். பானு ஒரு மேற்பார்வையாளர் என்பதால் … அதிகம் பேர் வேலைசெய்யத் தேவையில்லாத நேரத்தில் மேற்பார்வையாளர் ஏனென வேலையை விட்டு அவளை நிற்பாட்டப் போறாரோ … அவனின் மனம் பானுவுக்காகக் கலங்கியது.

ஓடிக்கொண்டிருந்த மெசின் ஒன்றுக்குள் சிக்கிக்கொண்டதால், ஆறு மாதத்துக்கு முன்பாக வலது கையின் இரண்டு விரல்களை அவளின் கணவன் இழந்திருந்தான். காலம் அவனின் உடல் காயத்தை ஒருவாறாகத் தேற்றிவிட்டிருந்தாலும்கூட, அவனின் மனக் காயம் நாள் ஆக ஆக கூடிக் கொண்டிருந்ததை சுந்தர் அறிவான். அது பானுவை மிக அதிகமாகப் பாதிப்பதும் சுந்தருக்குத் தெரிந்ததே.

கடைசியாக அவன் அவளைச் சந்தித்தபோது, பிளாஸ்ரர் போடப்பட்டிருந்த அவளின் நெற்றியின் வலது பகுதியில், தழும்பு ஒன்று முன்தள்ளிக்கொண்டு நிற்பது அவளின் முகத்தில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சுருட்டை முடிக்கிடையிலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

2 / 5

அன ்று அந ்தக ் காயம ் பற ்றி விசாரித ்த அனவைருக ்கும ் குளியலறயைில ் விழுந ்துபோனனே ் என ்றே அவள ் சொல ்லிக ்கொண ்டிருந ்தாள ். தநேீ ர ் இடவைளேயைின ்போது, அவள ் அருகில ் சனெ ்று, “பானு, ஆ ய ு ஓகே, என ்ன நடந ்தது?” என மலெ ்லிய குரலில ் அவன ் கடே ்டபோது அவள ் கண ்களகை ் கண ்ணீ ர ் நிறதை ்தது. தலயைை இடமும ் வலமுமாக ஆட ்டியவள ், பிறகு சொல ்கிறனே ் என ்பது போல வாயை அசதை ்தாள ். பின ்னர ் வலேை முடிந ்துபோகும ்போது அவள ் அவனபை ் போனில ் அழதை ்தாள ்.

“பானு,” என அவன ் சொல ்லும ் முன ்பாக ஓங ்கி ஒலித ்த அவளின ் கவேல ் அவன ் மனதகை ் குடைந ்தது. “சனிக ்கிழமை களபை ்பாயிருக ்கு எண ்டு இவர ் சோபாவிலை படுத ்திருந ்தவர ். இந ்தச ் சின ்னன ் ரண ்டும ் ஒண ்டை ஒண ்டு கலசை ்சுக ் கொண ்டு ஓடித ் திரிஞ ்சுதுகள ். அந ்தச ் சத ்தத ்திலை அவற ்ரை நித ்திரை போட ்டுது. கோவத ்திலை அவர ் பரிசாக ் கத ்தினார ், பத ்தாததுக ்கு சுமிக ்கு அடிச ்சும ் போட ்டார ்… ததே ்தண ்ணியோடை போன நான ் ஏனப ்பா அடிச ்சனியள ், அதுகள ் சின ்னப ் பிள ்ளயைள ் விளயைாடமல ் என ்ன சயெ ்யுங ்கள ், நீ ங ்க உள ்ளுக ்குப ் போய ்ப ் படுக ்கிறதுதானே எண ்டு சொன ்னனன ். அவ ்வளவுதான ் … என ்னடி நீ எனக ்குப ் படிப ்பிக ்கிறியோ எண ்டு ததே ்தண ்ணிக ் கோப ்பயைபை ் பறிச ்சு எனக ்கு வீ சினார ். வலியிலை நான ் கத ்த பிள ்ளயைள ் அதை மிஞ ்சி அலறிச ்சுதுகள ்…” கண ்ணீ ரின ்டு வந ்த அவள ் குரலில ் இயலாமை ஒலித ்தது.

“ஓ, ஐ ஆம ் வரிி சொறி பானு, வரிி சொறி எனக ்கனெ ்ன சொல ்லுறது எண ்டே தரிியலே ்லை…” என ்று மட ்டும ்தான ் அவனால ் சொல ்லமுடிந ்தது.

அன ்றிரவு சாப ்பிடவோ, நித ்திரகைொள ்ளவோ அவனால ் முடியவில ்லை. படுக ்கயைில ் புரண ்டு புரண ்டு உருண ்டபடியிருந ்தான ். அவனின ் சிறுபிள ்ளபை ் பராய நினவைுகள ் மாறிமாறி அவனின ் நினவைுக ்கு வந ்து அவனகை ் கஷ ்டப ்படுத ்திக ்கொண ்டிருந ்தது.

இந ்தத ் தனிப ்படுத ்தல ் காலத ்தில ், பிள ்ளகைளின ் மலோன, பணெ ்களின ் மலோன வன ்முறை அதிகரித ்திருக ்கிறது என ்பதை ஊடகங ்கள ் சொல ்லிக ்கொள ்ளும ் பொழுதுகளிலலெ ்லாம ் பானுவின ் முகமே அவன ் கண ் முன ் நிழலாடும ். மனதில ் அச ்சமறே ்படும ். கூடவே, வலியிலயேே வாழ ்க ்கயைை முடித ்துக ்கொண ்ட அவன ் அம ்மாவின ் அழுகசை ் சத ்தம ் அவனுக ்குள ் பரிதாபமாய ் ஒலிக ்கும ்.

“என ்ன யோசனை சுந ்தர ், எல ்லாம ் ஓகயோ?” அவர ்களுக ்குள ் இருந ்த அந ்த மளெனத ்தபை ் பானு உடதை ்தாள ்.

“வாழ ்க ்கயைின ் வினோதங ்களை நினசை ்சுப ் பாத ்தனன ் பானு…. எங ்கடை நாட ்டிலை இருந ்தது ஆக ரண ்டரேண ்டு மொழியள ்தான ், இருந ்தும ் மற ்ற மொழியிலை இரண ்டு சொல ்லுக ் கூட எங ்களுக ்குத ் தரிியாது. இப ்ப இங ்கை இன ்னொரு மொழியை அரகைுறயைாய ்ப ் பசேி வாழுறம ். அங ்கயேே ஒருத ்தரின ்ரை மொழியை ஒருத ்தர ் படித ்து, ஒருத ்தரை ஒருத ்தர ் விளங ்கிக ்கொண ்டிருந ்தால ் இனப ்பிரச ்சினை இப ்பிடி உச ்சத ்துக ்குப ் போய ் இவ ்வளவு அழிவு நிகழாமல ் தடுத ்திருக ்கலாமோ, எங ்கடை வலேயைைளபை ் பாத ்துக ்கொண ்டு நாங ்களும ் அங ்கயேே நிம ்மதியாக இருந ்திருக ்கலாமோ எண ்டலெ ்லாம ் இப ்ப என ்ரை மனம ் தத ்துவவிசாரணை சயெ ்யுது, பானு,” என ்றான ் சுந ்தர ்.

Written by - □ ்ரீ ரஞ ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

“ம ்ம ், சரி, அதை விடுங ்கோ, கூட்டம ்பத ்துக ்குள ்ளை ஒருத ்தரை ஒருத ்தர ் விளங ்கி, ஆளுக ்கு ஆள ் மதிப ்புக ் கொடுத ்து நடக ்கிறதே சிலருக ்குப ் பெரும ் பிரச ்சினையாயிருக ்கு! இப ்ப பஸ ்சிலை வரேக ்கை மனுஷபுத ்திரனின ்ரை ஒரு கவிதை படிச ்சனான ், கேளுங ்கோ…”

ஒருமை– பன ்மை

‘எந ்தக ் கணத ்தில ்
என ்னை அழைப ்பதில ்
பன ்மையிலிருந ்து
ஒருமைக ்கு மாறினாய ்?
பன ்மையிலிருந ்து
ஒருமைக ்கு மாறும ்போது
ஆட ்டத ்தின ் ஒரு விதி மாற ்றப ்படுகிறது
சீ ட ்டுக ்கட ்டில ் ஒரு சீ ட ்டு
ரகசியமாக இடம ் மாறுகிறது
ஓசையில ்லாமல ் ஒரு ப□னை
அறைக ்குள ் நுழைகிறது
கிணற ்றுத ் தண ்ணீ ரின ் சுவை
திடீ ரென மாற ்றமடைகிறது
ஒரு அனுமதிச ் சீ ட ்டின ்
ஓரத ்தில ் கிழிக ்கப ்படுகிறது‘

“உண ்மைதான ் பானு, உறவு ஒண ்டு நெருக ்கமா வரேக ்கை எவ ்வளவு சந ்தோஷப ்படுறம ். மரியாதையை, உரிமையை விட ்டுக ் கொடுக ்கிறதிலை□ட ஒரு மகிழ ்ச ்சியை அனுபவிக ்கிறம ் … ஆனால ் பிறகு மற ்ற ஆள ் அதைத ் துஷ ்பிரயோகம ் செய ்யேக ்கைதானே ….,” அவனால ் தொடரமுடியவில ்லை.

வீ ட ்டுக ்குள ் 24 மணி நேரமும ் பானு அடைந ்து கிடக ்கவேண ்டியிருந ்தால ் … அவன ் கண ்கள ் கலங ்கின, இதயம ் வலித ்தது. அவனது உள ்மனம ் அம ்மா என ஓலமிட ்டது.

அவள ் மனேஜரிடம ் போய ் வரும ்வரை அங ்கேயே காத ்திருந ்தவனுக ்கு அவள ் சொன ்ன செய ்தி ஆச ்சரியம ் தருவதாக இருக ்கவில ்லை.

“பானு, நான ் சொல ்லிமுடிக ்கும ் வரைக ்கும ் குறுக ்கிடாமல ் கேட ்பீ ங ்களா?” கேட ்டவன ் பானுவின ் கண ்களைப ் பார ்த ்தபடி அவன ் தீ ர ்மானத ்தை உறுதியுடன ் க□றினான ்.

“கொரோனாப ் பிரச ்சினை இருக ்கும ்வரைக ்கும ், இந ்த வேலையிலை எனக ்குக ் கிடைக ்கிற காசை அரசாங ்கம ் தாற காசு ஈடுசெய ்யும ். இந ்தப ் பிரச ்சினை ஓய ்ஞ ்சாப ் பிறகு திரும ்ப இங ்கை நான ் வரலாம ், அல ்லது வேறையொரு வேலையைத ் தேடலாம ். ஆனா… இந ்த வேலை உங ்களுக ்கு எவ ்வளவு முக ்கியமெண ்டது, உங ்களுக ்கும ் தெரியும ், எனக ்கும ் தெரியும ். ஒரு சுப ்பவைசராக இருந ்திட ்டு சும ்மா பணியாளராக இருக ்கிறது, உங ்களுக ்குப ் பரவாயில ்லையா, பானு? நீ ங ்கள ் சரியெண ்டு சொன ்னால ் மனேஜரோட ்டை நான ் கதைக ்கிறன ் …”

சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது எனப் புரியாத பானு கண்ணீர் மல்க அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

“ரண்டு மீற்றர் இடைவெளியைப் பேணவேணுமெண்டதாலை உங்கடை இந்தக் கும்பீட்டை மன்னிச்சுவிடுறன்,” எனச் சிரித்தபடி மனேஜரிடம் சென்றான் சுந்தர்.

sri.vije@gmail.com

5 / 5